

A jóvá tett manó

(A mesét írta: Szücs Boglárka, 10 éves)

Hol volt, hol nem volt, épp hét hete volt, Erdő kastélyába lovagolt egy Csorba nevű manó. A tájat azonban nem a manó bája, hanem a virágok, a lepkék és a zöld füvek szépsége tette gyönyörűvé, bár azért a manó sem volt csúnya. Igaz, hosszú orra és nagy, kiálló füle volt, ám egy manót talán nem is képzelhetünk el másképp. A pólója természetesen két színből állt, mégpedig a manók két kedvenc színéből, a zöldből és a pirosból. Zöld rövidnadrágja alá egy piros harisnyát húzott, amely az évek során szakadt lett a sok viseléstől. Zöld, felkunkorodott orrú cipőt viselt, amit – mint azt a manókról tudni kell – ő maga készített.

Ez a manó, sajnos, cseppet sem volt jó szándékú, csakis rosszra tanította az állatokat, például a vaddisznókat, ezért amint azok megláttak egy embert, rögvest vadul nekirontottak, így az erdőjárók alig győztek eliszkolni. Csorba ilyenkor egy nagy tölgyfáról hahotázva figyelte a lent futkosó embereket.

A Manók fejedelmének nem egyszer okozott fejtörést Csorba viselkedése, igen sokszor megintette, később pedig már meg is büntette Csorbát. A manó bármennyire gyűlölte, végül neki kellett végeznie az őszi nagytakarítást, ám még ebből sem tanult tisztességet, s újabb csínyt követett el. Lehet, hogy nem is szándékosan tette, amit tett, csak lusta volt kikelni kényelmes odújából. Ám kétségtelen, hogy elmulasztotta időben megmetszeni a különleges cserjéket és fákat, ezzel hosszú időre megfosztva a manónépet kedvenc eledelüktől. Az égis nyújtózó pillecukor fákat és a törzsükhöz boruló csokoládé süteményes cserjéket a manók egész évben nagy becsben tartották, és odaadással rejtették el az emberek szeme elől, ám ebben az évben hiába, mert a manók csemege nélkül maradtak egy egész évig. Ez borzasztó csapás volt a manók népének, mint ahogy a gyerekeknek is nehéz lenne egy évig mindenféle édesség és nyalánkság nélkül.

A Manók apró fejedelme ezért magához hívatta Csorbát. Az Erdő kastélya, ahol a fejedelem élt, hatalmas volt. Négy toronnyal bírt, melyeket igen magas falak kötöttek össze. A déli oldalon egy nagy, zajos és baljós várkapu szakította meg a falat, fölötte pedig egy színes zászló lobogott a varázsvilág rajzával. Amikor Csorba belépett a nagy, nyikorgós, baljós várkapun, az örök útbaigazításával eltalált a Manó fejedelem tárgyalójához. Szemtelenül köszöntötte az uralkodót:

- Jó papot kívánok, Manó fejetenem!
- Ne merj szemtelenkedni velem, drága fiam, mert nagy baj lesz!
- De hát jó uram, van énnekem szemem, hogyan tudnék szemtelenkedni!
- Most már elég! Hogy mersz így beszélni velem?
- Jól van, nem kell mindjárt haragra gyulladni, én csak viccelődtem. Megtudhatnám miért hívatott?
- Szerintem, jól tudod te. Miért nem metszted meg a pillecukor fákat? Így az egész birodalmat éhségbe sodortad.
- Nagyon sajnálom, Manó fejedelem, de olyan sok dolgom volt az őszi nagytakarítás miatt, hogy nem jutott rá időm.

- Hiszen az őszi nagytakarítás ősszel van, nem pedig tavasszal. Milyen manó az, aki nem végzi el a kötelezettségeit? Nagyon bánt a dolog, de nem tehetek mást. Csorba, el kell menned az Emberföldre, és addig nem jöhetsz vissza, míg jót nem teszel az embereknek.

Csorba búskomoran távozott a kastélyból. Ő azt hitte, hogy újabb nehéz munkát bízna majd rá, de ez egy igazi büntetés volt. Száműzött lett saját hazájában, így hát mit tehetett, el kellett mennie Emberföldre jót cselekedni. Jót cselekedni, hisz eddig mindig más kárának tudott csak örülni.

Ballagott a sötét erdőben, s úgy érezte, hogy teljesen egyedül maradt. A manó egy várost keresett, ahol majd emberekre lelhet, akiken segíthet. Oda is ért egy Nevenincs nevű városba. Semmi különös nem lehetett a városban észrevenni, ám még Csorba is érezte, hogy itt az ő helye. Keresett egy kuckót magának, amit alvásra használhatott. Talált is egy kis rést az egyik cserfa alatt, amiben kényelmesen elfért. A cserfa egy narancssárgára festett falú, kertes ház előtt állt. Ebben a házban egy házaspár lakott a kisfiukkal, Gellérttel, akinek barna haja csak úgy ragyogott a napfényben, mogyoróbarna szeme pedig csillogott a boldogságtól, amikor nevetett. Ez ugyan nem sűrűn fordult elő, mivel Gellért nagyon magányos volt. Nem született testvére, és úgy érezte, hogy az iskolában sem szereti senki. Nem csoda hát, hogy nem csupán irigy – amilyenek az egyikék néha lenni szoktak –, hanem igen rossz is lett. Időről időre kisebb csínyeket követett el: bántotta az állatokat, verekedett, míg végül egy napon az iskolában rágógumit ragasztott a tanár néni székére, éppen azon a napon, amelyen Csorbát is száműzték.

Csorba fáradtan és vigyázva jött ki odújából, nehogy meglássák, hiszen a manók rendszeren elrejtőznek az emberek kíváncsi szeme elől. Alighogy kikecmergett huzatos odújából, kivágódott a ház ajtaja, és megjelent a küszöbön Gellért. Az álmos manónak gyorsan el kellett volna bújni, hogy a kisfiú nehogy észrevegye, ám ehhez már túl késő volt:

- Nini, egy manó! – kiáltott fel a fiú.

Csorba erre sebesen visszabújt a cserfa alá, de a kisfiú odafutott.

- Na, gyere elő, vagy különben megdoblak egy kővel! Gyere ki, de azonnal!

Erre a kedves biztatásra Csorbának természetesen esze ágában sem volt megmozdulni. Gellért, ahogy ígérte, fogott egy követ, s dühösen bedobta a résen, mire a manó akkorát üvöltött, hogy még Gellért szülei is meghallhatták, mivel sietve kirohantak:

- Jól vagy, kisfiam? Mi volt ez a kiabálás?
- Nincs semmi baj, csak...csak láttam egy pókot – hazudta.
- Jól van. Mi elmegyünk bevásárolni. Legyél jó, s készítsd el az összes házi feladatot.

Miután befordultak a sarkon, Gellért látszólag nem figyelt, s Csorba kifutott a cserfa alól, mivel nem akarta ott tölteni a napot. Gellért ekkor gyorsan elkapta, rögvést felvitte a szobájába, és bezárta a papagájnak szánt kalitkába.

- Szia, az én nevem Gellért. Ne félj, nem akarlak bántani.
- Az én nevem Csorba – mondta remegő hangon. – Az előbb is bántottál.
- Csorba? Érdekes név. Hogyhogy itt vagy? Úgy értem, hogy miért jöttél ide?

- Tudod, engem száműztek otthonról, mert... nagyon rossz voltam – bökte ki végül zavartan.
- Miért, mit tettél, hogy száműztek?
- Hát nekem az lett volna a dolgom, hogy megmetszem a pillecukor fákat és a csokoládé süteményes cserjéket, de elfeledkeztem róla, ezért száműzött vagyok.
- Jaj, szegény! Tudod, tanácsot kérek majd apától. Ő biztosan tud segíteni.
- Ne! Senki sem tudhatja meg, hogy itt vagyok.
- Jól van, nem szólok senkinek egy árva szót sem. Én csak a barátod szeretnék lenni. És még milyen csínyeket szoktál elkövetni?
- Tudod, én nem vagyok valami jó manó. Csak tréfából rosszra tanítottam a vaddisznókat, de olyan muris volt, amikor megkergették az embereket. A Manók fejedelmének pedig így köszöntem: „Jó papot, Manó fejetlenem!” Mire ő: „Ne legyél szemtelen!” „De hát jó uram – feleseltem azonnal –, nekem van szemem, hogyan lehetnék szemtelen?”

Gellért úgy kacagott ezeken a mondatokon, hogy még a könnye is kicsordult.

- Hát tudod, én sem számítok jó kisfiúnak.
- Te is követtél el hasonló ostobaságokat?
- Nem szeretem a tanár nénit, és tegnap rágógumit ragasztottam a székére. Vagy éppen szemetelek az utcán, s ezért leszidnak. Néha még el is csenek ezt-azt, de ezt nem tudja senki.
- Tudod mit? Nekem is nehezemre esik jónak lenni, javuljunk meg együtt. Tegyük jót az emberekkel, segítsük őket, s ne kövessünk el többet semmilyen csínyt! Jó lesz?
- Nekem tetszik az ötlet. Javuljunk meg! – ismételte Gellért, majd Csorbához fordult. – Csorba, te már nem is remegsz!
- Tényleg, de jó. És most menjünk le a parkba, és próbáljunk jót cselekedni.
- Hiszen te kicsi vagy, nem láthatnak meg.
- Nem is fognak. Engedj ki a kalickából, s rakj az ingzsebedbe! Úgy mindent láthatok majd, s engem nem láthat senki.

Így is tettek. Gellért indulás előtt írt egy levelet szüleinek, hogy ne aggódjanak.

Lent, a parkban sok vidám kisgyerek játszott, idős nénik üldögéltek a padokon, s a régi szép időről beszélgettek. Vidám madarak énekeltek a fákon, s felnőttek csevegtek az utakon. Gellért észrevett egy síró-rívó kislányt, s odament hozzá:

- Szia, miért sírsz?
- Egy kisfiú elvette a lapátomat.
- Hol van az a kisfiú?

A kislány odamutatott egy négyéves körüli kisfiúra, aki egy lapáttal játszott. Gellért odasietett hozzá, s ezt mondta:

- Szia, ideadnád ezt a lapátot? - A kisfiú oda is adta. - Kapsz helyette egy másikat.

S odaadott egy gazda nélküli lapátot neki. Nem csak igazságot szolgáltatott a két gyerek között, de segítette is őket, és ezt szeretetből tette. S ezentúl megtanulta, hogy szeretni és segíteni kell a gyerekeket.

A parkban hirtelen sok minden történt. Csorba hamarosan azt hallotta, hogy egy idős néni kiabál:

- Segítség, tolvaj, segítség! A táskám, segítség!

A manó szólt Gellértnek, hogy tegye le az ingzsebéből, mert észrevette, hogy egy tolvaj el akarja csenni az idős hölgy táskáját, aki éppen mellette járt, s egy ügyes mozdulattal elgáncsolta a gonosz embert. A fülébe súgta:

- Tanuld meg, hogy nem szabad bántani a jó szándékú embereket!

Gellért kivette a kezéből a táskát, s átadta az idős néninek:

- Nagyon sajnálom, ami a táskájával történt, s remélem, a tolvaj is megtanulta, nem szabad bántani a jó szándékú embereket.
- Nagyon köszönöm, hogy segítettél! – válaszolt a fiúnak.
- Milyen jó érzés a segítség! – mondta Csorba Gellértnek.
- Szerintem is. Most tegyük szebbé a környezetet! Hogyan érezheti jól magát bárki is ebben a pizsokban? Kérjük el a parkőr botját, és a hegyes végével szedjük össze a szemetet!

Így is történt. A fiúk az összes szemetet felszedték, amit csak találtak, s készítettek „Ne szemetelj, védj a környezetet!” feliratú táblákat. Megtanították az ottani embereknek, hogy óvni kell a természetet. Az idős néni ezt mondták:

- Milyen jó fiú, példát lehet venni róla! – s ezekre a szavakra Gellért szerényen csak megköszöntet mondott. Nemcsak Gellért lett jó, hanem Csorba is, s bár őt nem látták az emberek, de persze így is magáénak érezte a dicséretet.
- Most menjünk haza, mert ha jó akarok lenni, a szüleimtől is bocsánatot kell kérnem, amiért szemtelenkedtem – mondta a kislány, és lassan elindult hazafele. Csorba fel-le dőcögött az ingzsebben, s azon gondolkozott, hogy megbocsátott-e neki a Manó fejedelem. Ám hirtelen becsapódott az ajtó, s Csorba ebből arra következtetett, hogy bent vannak abban a lakásban, ahol kalickába zárta őt Gellért, aki most megszólalt:
- Nagyon sajnálom, hogy szemtelen voltam veletek, s ígérem, hogy csak jót fogok tenni. Sajnálom a rossz jegyeket, a rosszaságaimat, de ígérem, megváltozom. Tudom, hogy tisztelni, szeretni és segíteni kell a szüleimet, mától ezen az úton fogok járni.
- Kicsim, mi nagyon-nagyon boldogok vagyunk, hogy így látod – mondták, és átkarolták a kislányt. Gellért kicsit később felment a szobájába, lerakta Csorbát, aki ezt mondta:
- Tudod, nagyon jól éreztem ma veled magam, de kicsit honvágyam van. Nem mehetnék én is haza?
- Én is jól éreztem magam, Csorba. Nagyon jó volt a nap, főleg, hogy megtanítottad, hogyan kell jól viselkedni. Nyugodtan indulj haza, ám biztosan hiányozni fogsz.
- Te is nagyon fogsz nekem hiányozni – s átölelték egymást.
- Ha majd rosszat akarok cselekedni, mindig arra fogok gondolni, hogy milyen jó barát voltál – mondta Gellért szemében egy könnycseppel.

- Hiszen én örökre a barátod leszek – mondta a manó, s egymás nyakába borultak.

A kisfiú kivitte Csorbát az erdőbe. Sokáig búcsúztak egymástól, s a manó ezt mondta:

- Várj egy kicsit, mindjárt jövök!
- Pár perc múlva előjött a bozótosból, ahova bemászott, de nem egyedül érkezett. Két másik manó, egy manófiú és egy manólány is jött vele, s egy koronát hoztak magukkal:
- Éljen Gellért, aki jóvá tett, segített, és bízott bennem! Ezennel az Erdő királyává koronázlak téged.

Ezek után Gellért jó szívvvel járta a világot. Segített mindenkinek, aki segítségre szorult. Ő lett a legjobb ember az egész országban. Mikor rosszat akart cselekedni, mindig Csorba jutott eszébe, az, hogy rövid találkozásuk alatt milyen jó pajtása volt. Bizony Csorba se felejtette el a kisfiút. Manófalván társai örömmel fogadták, és Csorba elmesélte, mi történt vele az Emberföldön. A Manó fejedelem is megbocsátott a manónak, s mivel tudta, hogy megjavult a szorgos munkája látszatán, így kinevezte őt főtanácsosnak.

Csorba és Gellért is megtanulta, hogy jót cselekedni a világ legszebb dolga. Cselekedjetek jót ti is, s megtudjátok, hogy milyen jó érzés. Aki nem hiszi, tegyen jót, s meglátja.